

NIEUWS INZAKE WETGEVING, RESOLUTIES EN BESLISSINGEN OP HET GEBIED DER BELASTINGEN

Red.: Mr. Dr. E. TEKENBROEK

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris
der Redactie)

Waardeering eener schuldvordering volgens goed koopmansgebruik

In zijn arrest dd. 23 December 1936 (nog niet in de verzameling: Beslissingen in Belastingzaken gepubliceerd) besliste de Hooge Raad, dat voor de waardeering eener vordering niet beslissend is wat zij in werkelijkheid waard is, doch dat die waardeering moet plaats hebben naar het eigen oordeel van de belastingplichtige als goed en nauwgezet koopman. M.a.w. bij de waardeering moet niet een objectief, maar een subjectief criterium, dat echter gebonden is aan goed koopmansgebruik, worden aangelegd. Dit lijkt ons een juiste en principiele beslissing. Het gevolg ervan zal o.m. kunnen zijn, dat de debiteur de schuld hooger waardeert (en voor aftrek in aanmerking brengt) dan de crediteur, die van de vermogenspositie van zijn debiteur en de overwegingen, die hij heeft bij de waardeering van zijn schuld, onkundig is.

Devaluatie en voorraadwaardeering

In verband met de belangstelling, die opgemeld vraagstuk momenteel heeft, is het van belang de aandacht te vestigen op de Min. Resol. van 19 Januari 1937 No. 105. De Minister vestigt daarin de aandacht van de ambtenaren er op, dat z.i. de nieuwe theorieën (waarmede o.m. bedoeld wordt de theorie van de vervangingswaarde) nog niet een zoodanige toepassing vinden, dat men een koopmansgebruik aanwezig kan achten. De Minister oordeelt in elk geval, dat de Wet op de Inkomstenbelasting zich tegen het volgen der nieuwe methoden van winstberekening verzet.

Men doet dus voorshands goed bij de winstberekening van bedrijven, waarbij voor de Inkomstenbelasting het bedrijf als de bron is te beschouwen (en dus niet bijv. de aandelen) zeer voorzichtig te zijn met het toepassen van die nieuwe waardeeringsmethoden bij de balansopstelling, daar zulks voor den desbetreffenden belastingplichtige verre van aangename gevolgen kan hebben.

Dat met deze ministerieele resolutie het laatste woord in deze gesproken is, valt niet aan te nemen. Integendeel geloven wij, dat het fiscale winstbegrip steeds meer in het middelpunt van de belangstelling zal komen te staan en men er op den langen duur niet aan zal kunnen ontkomen dit begrip in meerdere mate te oriënteren naar de resultaten, waartoe de bedrijfseconomie, in de laatste jaren vooral, gekomen is.

Stortingen door een N.V. in een pensioenfonds ten bate van het personeel en art. 7 D.T.B.

In verband met de op 1 Mei '37 in werking tredende wijziging der I.B., waarbij stortingen in personeelsfondsen, voor zoover het pensioenen betreft, vrijgesteld zijn van I.B., en voor zoover het kapitaalsuitkeeringen betreft, belast zijn (uitgezonderd een aftrek van f 800.— voor de op 1 Mei '37 bestaande overeenkomsten), is het van belang te wijzen op de fiscale posi-

tie van de z.g. maatschappij-stortingen t.a.v. de dividend- en tantiëmebelasting. Zijn die stortingen belastbaar, als en voor zoover het salaris van de betrokken leden daardoor boven f 10.000.— uitkomt? Of anders gezegd, zijn deze stortingen te beschouwen als een onderdeel van het salaris in den zin van art. 7 D.T.B.?

Het derde lid van art. 7 luidt:

„Onder salaris wordt verstaan iedere belooning, niet vallende onder art. 2, onverschillig onder welken naam en in welken vorm zij wordt genoten en of zij bedongen is of niet.”

In een nog betrekkelijk recent arrest (dd. 29/4 '36 B 6101) heeft de H.R. bovenstaande vraag bevestigend beantwoord.

Er valt o.i. geen enkel argument aan te voeren, om na bovenvermelde wijziging van de I.B. een andere uitspraak voor de D.T.B. op dit punt te verwachten.

Art. 4 omzetbelastingwet

Een fabrikant had de vergunning van art. 4 O.B. en zijn bedrijf was dus gesplitst in een fabrieksafdeeling en een handelsafdeeling. Tusschen hem en den fiscus rees een geschil over den overdrachtsprijs. De fabrikant bracht dit geschil voor de Tarief-Commissie. De Inspecteur stelde, dat de fabrikant niet ontvankelijk moest worden geacht, want art. 4 O.B. schrijft voor, dat door den Minister de voorwaarden worden vastgesteld, waaronder de vergunning wordt verleend en dus de vaststelling van den overdrachtsprijs ook tot de bevoegdheid van den Minister behoort, en derhalve de beoordeeling van de juistheid van dien overdrachtsprijs aan de competentie van de Tarief-Commissie is onttrokken.

De Tarief-Commissie stelde vast, dat in de vergunning de overdrachtsprijs niet was vastgelegd en deze dus aan de hand van art. 7 laatste lid (levering anders dan tengevolge van een onder normale omstandigheden gesloten overeenkomst) moet worden vastgesteld. De beoordeeling van de op grond van art. 7 l.l. vast te stellen overdrachtsprijs ligt binnen de competentie van de Tarief-Commissie.

Men zou met deze uitspraak vrede kunnen hebben, ware het niet, dat de Tarief-Commissie daarbij overwoog, dat de vaststelling van den overdrachtsprijs bij de vergunningen van art. 4 tot de bevoegdheid van den fiscus behoort, maar in het onderhavige geval de fiscus van die bevoegdheid blijkbaar geen gebruik had gemaakt.

Bevredigend achten wij deze overweging geenszins. Het wil ons voorkomen, dat de voorwaarden, waarvan art. 4 gewaagt, uitsluitend van administratieve aard kunnen zijn, om de heffing der belasting te vergemakkelijken. Die voorwaarden zijn te vergelijken met de voorschriften t.a.v. de inrichting van het aangifte-biljet, van de wijze, waarop de zegels geplakt moeten worden, e.d. voorschriften voor fabrikanten, die niet bovendien handelaar zijn. Het stellen van dergelijke voorwaarden is typisch werk, dat des fiscus is.

De opzet van de Omzetbelastingwet is, dat er belasting betaald wordt over de z.g. fabrikantenprijs. Indien er nu een geschil tusschen den belastingplichtige en den fiscus bestaat over de vraag wat in een gegeven geval onder den fabrikantenprijs te verstaan valt, kan het niet juist geacht worden de beslissing van dit geschil geheel te leggen in handen van den fiscus. Zulks doet de Tarief-Commissie met haar bovenvermelde uitspraak. Men berooft daarmede den belastingplichtige van zijn recht om bij geschil over de grootte van zijn belastingschuld een onpartijdige instantie daarover te laten oordeelen.

E. T.